

הא לחמא עניא

לחם עוני, לחם צער זה מה שאכלנו במצרים.

אנו מחויבים לראות את עצמנו כאילו יצאנו ממצרים מכך שאנו מחויבים לראות עצמנו גם כעבדים, אנו מבקשים לעצור ולחשוב על החטופות והחטופים שבמקרה הטוב מקבלים לחם עוני ומים. זה לא בסדר שהם לא איתנו בסדר. נתחיל בסיפור יציאת מצרים ונזכור את אלו שהצליחו לצאת ובעיקר את אלו שעדיין לא יצאו מהשבי ונייחל לשובם.

הא לחמא עניא

זה לחם העוני

די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים

כל דכפין ייתי וייכול כל דצריך ייתי ויפסח

השתא הכא - לשנה הבאה בארעא דישׂראל

השתא עבדי - לשנה הבאה בני חורין

שאכלו אבותינו במצרים ואנלים אחינו ואחיותינו החטופים

כל רעב יבוא ויאכל כל נזקק מוזמן לשולחן

השנה באן ולשנים הבאות בארץ ישראל

השנה עבדים לשנה הבאה בני חורין

נעת חטופים, לשנה הזאת בני חורין

זכרונות מהשבי - מיומנו של פיני נחמני על ליל הסדר בכלא דמשק

פיני נחמני, כתב בחשאי יומן אישי במשך שלוש שנות השבי בכלא אל-מאזה בדמשק. היומן נכתב על גבי קרעי נייר טואלט ונייר עטיפה כ-300 עמודים בסך הכול... ארבע פעמים חגג את ליל הסדר בתא כלאו.

על ליל הסדר השני בשנת 1971 כתב ביומנו כך:

הנה עבר הפסח, החג הלאומי בה"א הידיעה של עמנו. ואנחנו בין הבודדים שנמנע מהם לחוג אותו עם בני ביתנו. את אוירת החג אצלנו קשה לתאר: מבעוד בוקר עשינו ניקוי יסודי בתא, ניקוי שלא נעשה עדיין לרצפת הבטון של תאנו. על חתיכת קרטון ציירנו את צלחת הסדר, כאשר במרכז מגן דוד, שבכל אחד מקצותיו מקום למצרכי הצלחת. אחד הצהריים הצלחנו לארגן שטיפה עצמית, במים צוננים בקרח, ואחריה לבשנו את בגדי החג שהכניסו אותנו למתח וציפיה לערב כי ירד.

אלה היו השעות הקשות של חשבון הנפש, של זכרונות האסיר השבוי, הגואים והפורצים עד מחנק, לחשוב על הבית, לנסות ולחוש את האויר הספוג ריח ואווירת חג של שעות בין הערביים. להרגיש על בשרך את האויר החגיגי והקריר הגולש מההרים אל העמק, כמו עוטף את יוקנעם במעטה של קדושת חג לדעת שכל בית ישראל בלבן, שילדיך ומשפחתך מחכים ומצפים, ואתה עדיין כאן, מתהפך חסר אונים מצד לצד על המזרן המסריח, והזמן זוחל לאט, כמו נצמד הוא למיקצב שקבע לעצמו.

פסחובות בדל תשפ"ד

מי בסדר ומי לא

החטופים והחטופות עד שכולם ישבו הביתה

"בשישי בערב אכלנו דבע פיתה, שמנו חתיכת

נייר טואלט על הראש והתפללנו"

לוי רזק שחזר להשבי

חזרתי משבי החמאס אבל השארתי שם את החברים הטובים שלי מקיבוץ ניר עוז. כולם מבוגרים מאוד, עם מחלות רקע קשות וללא תרופות מתאימות. מצב המזון שם הלך והתדרדר. הגענו בסופו של דבר לאכילת אורז בלבד".

אפריל 2023-2022

"כולם ויתרו על האוכל בשביל הבנות, אתה לא יודע אם בערב תהיה פיתה אז בבוקר אתה שומר קצת לערב, הכל שם מאוד מחושב. אם קיבלנו פיתה שלמה, אכלנו דבע ממנה וחצי שמרנו לבוקר".

שרון אלמיקוני

אחינו כל בית ישראל, הנתונים בצרה ובשביה,

העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם

עליהם, ויוציאם מצרה לרוחה, ומאפלה לאורה,

ומשעבוד לגאולה, השתא בעגלא ובזמן קריב,

ואמרו אמן.

טית אלול רעיונות להגדסה - לוי טולאזכור אלחזכור

כל אחד מיני חג החירות

את אחינו ואחיותנו שלדין בשבי מחלל?

דן רייזנר, כרצה לשחרר ימאות חסיה, 1969

באדיבות "הגדה ישראלית"

התביעה אל פרעה "שלח את עמי" (שמות ה א')

הפכה סמל וסיסמא של המאבק לחירות.

מרטין לותר קינג השתמש בה במאבק נגד העבדות ואפליה על רקע גזעי.

יהודי ברית המועצות השתמשו בה במאבק לעלות ארצה, פעולה שנאסרה תחת השלטון הקומוניסטי.

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של עמרי ניב ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"

ואמר לך בדמיון חיי

הביסא של הנופלות והנופלים יישאר ריק. אך הם תופסים מקום בשגרת חיינו וממלאים את ליבנו עד אפס מקום. בליל הסדר אנו מתנערים מעפר, קמים באומה וכעם, זוכרים, מזכירים ובעיקר מתגעגעים ומאירים את האור המיוחד שהותירו אחריהם, נאחזים בו וממשיכים לספר את הסיפור שלהם. את הסיפור שלנו.

"ילדים שטרם נולדו להורים שטרם הכירו יספרו את סיפוריכם לילדיהם. ילדיהם יזכרו את הגבורה ואת סיפורי הקרבות ויעלו אותם על נס פעם אחרי פעם בבתי הספר, בתנועות הנוער, באימונים לקראת הצבא, באימונים בצבא ולקראת האתגרים המבצעים של דורם. הם יגנו על ארצם בזכות סיפוריכם, גם זמן רב אחרי לכתנו.

המורשת היא נושאת הכלים של המחר. היא המעצבת את הזיכרון הקולקטיבי והאישי. המורשת היא סיפור המקנה משמעות לאירועים ולדמויות. היא מהווה ברית המחברת בחוט של שייכות אדם לאדם, אדם לאדמתו, ואדם לעמו. והיא מחברת בין דורות, בעל זמניות השוזרת את האתמול למחר.

כאשר הגיבורים יסיימו את מלאכתם - פצועים, מאובקים, גאים וכואבים את הנופלים, סיפורם צריך להישמע ולהיות מסופר לדורות הבאים. זוהי מחויבותנו לחיילים, למפקדים, למשפחותיהם, לפצועים, לנופלים, למשפחות השכולות ולעם ישראל כולו."

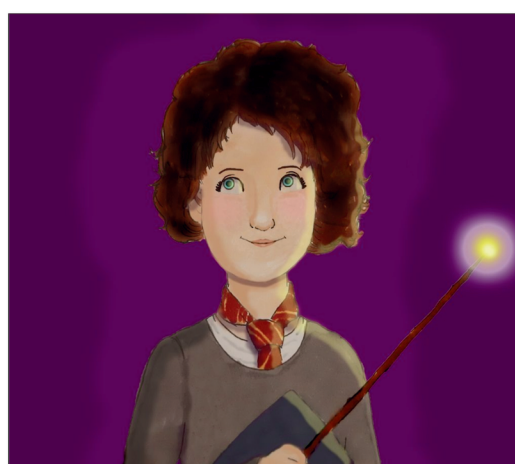
תא"ס אופיר לוינס, חז"ת הרות

זכות / אהרן בס

מה נותן לנו את הזכות להמשיך ולחיות
בשנשמות טהורות מזוהות את עצמן למעננו
באיזו זכות אנחנו ממשיכים חיינו
אם לא הזכות האחת והיחידה
לקבל על עצמנו בכל מאוננו
להיות טובים יותר
להביט בעין טובה ובחמלה
להכיל, להחליק ולנתר
ולקבץ שפדיוק על כך
נשמות טהורות עלו בסערה השמימה
כדי שאנו נחיה פה על האדמה
בשלוש, באחדות ובאהבה

ספר אמישלו מהמסופר
ספר אמישלו טוס שאפסר ספרות
אמישלו שכפר א איתנו סחיים
סחיים אור סחיים

מרחב מוגן
אורית רז
שבת בבקר שבעה באוקטובר
על שום מה?
הרי בקשנו
אל תשלח ידך
הקפה אחר הקפה, התקפה.
עיננו צופיות אל ארץ לא זרועה
באות והולכות אל צמח השדה
נהיה נכונים למך גדול
למכה הזו, בחרב שלופה
חפשונו בפתחים ובסדקים
שאלנו את שכננו, ועדין -
דם, דם, דם, אש ותמרות עשן.
לפנים - חשבנו את הקץ
מונים ישועות, מסעות, ליות.
ועכשו קרבנו המקום

נויה דן הי"ד
מבזקות הברזל
יערה שרייבר
אמור & more

נויה דן הי"ד, נדרה קז 13 ס חרבל האוטוסט,
סיפור קסומה. נויה נדרה קז-7 באוקטובר,
יחז ס סמנה כמסה 5"ס.

מי בסדר
ומי לא

החללים שנבערו
בלב האומה
נכבד את האור שהותירו
ונמשיך להיות דאויים

"אני כותב לכם את ההודעה הזו בדרך לבסיס. אם אתם	
קוראים את זה כנראה שקרה לי משהו. כמו שאתם	
מכירים אותי, כנראה אין מאושר ממני כרגע. לא סתם	
הייתי ממש לקראת הגשמת החלום שלי בקרוב. אני	
שמח ומודה על הזכות שתהיה לי להגן על הארץ היפה	
שלנו ועל עם ישראל.	
גם אם יקרה לי משהו, אני לא מרשה לכם לשקוע	
בעצב. הייתה לי הזכות להגשים את החלום והיעוד שלי	
ותהיו בטוחים שאני מסתכל עליכם מלמעלה ומחייך	
חיוך ענק. כנראה שאשב ליד סבא ונשלים קצת	
פערים, כל אחד יספר על החוויות שלו ומה השתנה בין	
מלחמה למלחמה. אולי גם נדבר קצת פוליטיקה, נשאל	
אותו מה דעתו.	
...	
אני אגיד את זה שוב, יצאתי מהבית בלי שבכלל זומנתי	
למילואים. אני מלא גאווה ותחושת שליחות ותמיד	
אמרתי שאם אצטרך למות הלואי וזה יהיה בהגנה על	
אחרים ועל המדינה. ירושלים, הפקדתי שומרים, שיום	
יגיע ואהיה אחד מהם"	
מתוך זיכרונותי לס סן זוסמן 5"ס	

פסחובות ברדל תשפ"ד

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של סביון חן קיפר ז"ל, ע"י פרוייקט "אות חיים"

בבהילות יצאנו ממצרים

מספרים 56 יציאה קהילה

בפסח-מצרים יצאו בני ישראל בחיפזון אפו מצות ויצאו בדרך אל הארץ המובטחת. בשנות הגלות נאלצנו לצאת בבהילות בתקווה שבמולדת נמשיך ללכת אך לא ניאלץ יותר לצאת בבהילה.

בארץ ציפינו לשבת איש תחת גפנו ופתאום חלקנו נאלצים לשוב לנדוד בתוך ארצנו. את הרגע הזה אנחנו מכנים למפונים ולכל מי שפונה מחוסר ברירה ובחירה מביתו-מבצרו.

לחירות 56 מנהיג "הקהילה"

מנהיג "הקהילה" מנחם מנדל הכהן מברסלב 1968 אצל מוסדות פן הרוס. התמונה הועברה לספרייה הלאומית בארצות הברית.

מנהג נפוץ בקרב יוצאי קהילות צפון אפריקה, בעיקר מרוקו ותוניס, לסובב את הקערה מעל ראשי כל המסובים ולשיר "בבהילו יצאנו ממצרים הא לחמא עניא בני חורין".

הרב רפאל נדיר צבאן, שנולד בג'רבה בשנת תר"ע (1909), וניהן כרב העיר נתיבות במשך 40 שנה, מסביר את המשמעות של מנהג סיבוב הקערה העגולה:

המנהג מזכיר ומסמל ש"גלגל הוא שחוזר בעולם". כשאנו מזמינים את מי שצריך לבא לשבת עימנו ולאכול חשוב שנעשה זאת בחפץ לב ונזכור מתוך סיבוב הקערה שגלגל חוזר בעולם וכל אחד מאיתנו יכול למצוא את עצמו במצב של מחסור וצורך להתארח.

מנהיג הקהילה שבו מסופקים את הקערה מלא ראשי המשתתפים נחשבים למאן ומסד והתשאלות של פרכות ומשאלות. מה המשאלה שלכם כסמך תשלום? את מי הייתם רוצים לפרך מהיושבים לסדר ומה? מה פרזונכס לאחל למשפחות המפונות?

נמאין את המסופים ששלת קחוויות הנדודים. מה הקדש בין חוויות נדודים מפרירה לחוויות נדודים של פריחה?

להיות יהודי

יורם טהרסקי

להתחיל מאדם נהריים לעבוד בכבשן האש ולצאת למסע הנצח עם מים ולחם יבש. לעקוד את הבן, את הילד, כמו לגדוע תקווה אחרונה ולשלוח אליו מאכלת שנה אחרי שנה.

ולשמוע מגבוה

את הקול ההולך:

לך לך, לך!

לך לך, לך!

אתה האחר,

אתה היחיד

לך לך!

"לך לך" פירושו להיות יהודי.

לרדת מפה למצרים ולצאת ממצרים לפה בלי לדעת אם בירושלים יבוא המסע אל סופו. להיות גם נגיד וגם מלך ושר בחצרות ספרד אך תמיד להרגיש מאכלת מונחת עלי צווארך.

ולשמוע מגבוה...

תמיד לחכות שיגיע הקול שיקרא גם לך לדעת כי בית אביך לעד לא יהיה ביתך. ולנוע מארץ לארץ אך לשאת כחותם ושבועה את זכר אותה הארץ אשר עמודיה שבעה.

שב אל אדמתי

אסיה מדינה

כך עליתי ארצה באתי את הדרך לא שבחתי שבה הלכתי אני ותמתי עם טפינו ונשינו וצדורות אז בידנו מי על אתון ירכב ומי בשתי רגליו אני יודע שזו הדרך אני ידעתי הדרך ארוכה

אנא אלי, האר נא דרכי

עזרני נא כי שב אני

שב אל אדמתי

אנא אלי, האר נא דרכי

עזרני נא כי שב אני

שב אל אדמתי

ובלילות של נדודינו ירושלים מול עינינו בחלומות ראינו רק אותה כה יפה ומקודשת בלבבנו מרגשת באהבה אלינו היא נקשרת אני יודע שזו הדרך אני ידעתי הדרך ארוכה

אנא אלי, האר נא דרכי...

דרך חול מדבר עברנו לא נילאנו לא עייפנו ואת נפשנו מאושר לא ידענו שם באופק מחכה היא לא עוד בבי מר ונהי לנצח עוד תקום היא ותחי אני יודע שזו הדרך אני ידעתי הדרך ארוכה

אנא אלי, האר נא דרכי...

מי בסדר ומי לא

המפונות והמפונים מבתיהם

עד שנולדו נחזור לבתים בטוחים

"הבית שלנו נפגע מטיל. אחרי שזה קרה, החלטנו לברוח. את מבניסה מהר את כל הבית למזוודה ויוצאת אל הלא נודע. בתחילת המלחמה בעלי לא עבד, אבל עכשיו הוא כבר נוסע ועובד במטע. חייבים לחזור לאדמה ולפרנס את המשפחה. הוא נוסע גם כשמסוכן וחוזר לפה לשבת"

מפונה מצפון הארץ, מלחמת חרפות פריז

פה במקום שמארח אותנו האווירה אחרת. הילדים נושמים, חזרו להם הביטחון ושמחת החיים. גם כאן יש אזעקות, אבל זה לא כמו אצלנו. יש זמן להגיע למרחב מוגן.

בבית אפילו לא יכולנו להיכנס להתקלח ולחפוף את השיער. זה נשמע הזוי, אבל אין שגרת חיים נורמלית ושפוויה. לצערי, אני עדיין לא יודעת מה יהיה איתי מחר, מה יהיה איתי עוד שעה, ומה יהיה איתי עוד דקה. הדבר היחיד שאני זועקת לו הוא ביטחון".

מפונה מצפון הארץ, מלחמת חרפות פריז

"מי שמגיע לכאן, לא מגיע לנופש הם מגיעים במצב טראומטי, במצב מלחמה. הם ברחו. גם ברחו בלי כלום, עם הבגד שהיה עליהם, אולי עם טלפון ביד, וזהו. לכן מעבר לסיוע החומרי, הדבר הראשון שרצינו להעניק להם היה תחושת שייכות, ביטחון ובית".

בזקת פאזון, 56 אירוח מפונים

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של סביון חן קיפר ז"ל, ע"י פרוייקט "אות חיים"

גיבורי על

אסף פרי ואמרי זליקמן

אז המורה לתנ"ך בגבעתי, המורה ללשון מודיעין השכן מלמעלה קבלן עבודות, אבל חודש כבר במילואים עורכת הדין היא קמב"צית, עושה משמרות באוגדה אחיה איש הייטק בכיר, עכשיו הוא צלף על גגות ברצועה מנהלת הסניף הקשוחה של הבנק, היא סמג"ד ביהודה ושומרון דורון הוא בעל חנות צעצועים, עכשיו הוא מ"פ בשריון ועמדי שלנו כפרה, שלרוב מזמר בקיסריה הוא לוחם הנדסה, מתאושש בגבורה, אחרי שנפצע בלב עזה היי, נבון כולם נראים רגילים אבל אנחנו עם של גיבורי על בכל אחד תמיד מסתתר חייל מוכן להציל את העולם יש את הנהג אוטובוס של דן, זה שתמיד עומד בזמן הוא עכשיו מפקד סוללת תותחנים בדרום, ליד ניר עם יש סטודנט בטכניון, באמצע תואר ראשון הוא סרן במיל בעוצבת הגליל, כבר חודש בגבול הצפון יש פה דוגמנית פראמדיקית, יש פה חשמלאי שהוא מאגיסט יש את יוני, גן סקסופון מחונן, שהוא קודם כל מטבליסט יש לכולם ארון נסתר, או ארגז גדול מאובזר יש בו סט של מדים וגלימת מילואים מוכנות תמיד לאתגר היי, נבון כולם נראים רגילים אבל אנחנו עם של גיבורי על בכל אחד תמיד מסתתר חייל מוכן להציל את העולם וזה לא משנה אם באמצע החיים, או באמצע משחק כדורגל כולם יעזבו את הכל בשנייה, אם יקרא להם הדגל פה זה לא יקום מקביל, לא מציאות של מארוול זה הסיפור שלנו, עם ישראל זה הסיפור שלנו היי, נבון כולם נראים רגילים אבל אנחנו עם של גיבורי על בכל אחד תמיד מסתתר חייל מוכן להציל את העולם

"חשבתי על שלושת הילדים שלי, חשבתי על הלוחמים שלי שהם גם הילדים שלי, חשבתי שכל מה שבא לי זה להוציא אותם מפה בחיים ושכל מי שנמצא במוצב – יצא מזה. אבל הדבר החשוב ביותר הוא לשדר שאנחנו הולכים לבלום את זה."

סא"ל אור בן יהודה נהרג ב-2010 בלחימה ארוכה וסופה

אין חינוך
אלוהי בלעדי
לילדים של היום
אין חינוך או משמעת.
אתה אומר
"שמר על עצמך"
"אל תהיי גבורה"
והם – בשלהם

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את חילי צבא הגנה לישראל, העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו מגבול הקננו ועד מדבר מצרים וזו תהיה הגדולה עד לבוא הערבה ביבשה באויר ובמים.

יתן ה' את אוזנינו הקמים עלינו נגמלים לפניך. הקדוש ברוך הוא ישמר ויציל את חילינו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם. ידבר שונאינו תחתיהם ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת נצחון. ויקים בהם הכתוב: כי ה' אלהיכם תהלה עמכם להלחם לכם עם איביכם להושיע אתכם: ונאמר אמן

מוזמנים לברך את החייל והחיילית

רפ"ק שפרה בוכריס, בת 45 ממרחב עם.

בבוקר שבת 7.10 התעוררה בביתה רפ"ק שפרה בוכריס, קצינה במרחב דרום של מג"ב, מטלפון שהקפיץ את כל מג"ב דרום לבאר שבע. קמה, התארגנה בזריזות ויצאה בלי להעיר את המשפחה.

כשהגיעו בוכריס ושוטריה למיקום, בדרך כלל שיח, בור, או מאחורי עץ, קראה בוכריס לעברם בקול 'אנחנו מג"ב, באנו להציל אתכם', העמיסה כמה שיותר מהם על שני כלי הרכב הקטנים ויצאה איתם לתחנת האיסוף של האמבולנסים בתחנת הדלק באורים.

"במושב האחורי של הקאדיה שלי, שמותאם לשלושה, העמסתי בדרך כלל שבעה", הסבירה בדיעבד בחיוך נבון של שוטרת שעברה על חוקי התעבורה.

כך, לאורך למעלה מ-11 שעות רצופות, עשה צוות שפרה את דרכו מתחנת הפינוי באורים אל אתר הטבח ברעים. יוצא ריק, חוזר עמוס, שוב יוצא ריק אל תוככי הצלמוות ושוב חוזר עמוס, וחוזר חלילה, אינספור פעמים. מספר הנפשות שזכה כוח שפרה להציל – קרוב למאה.

מה מביא אישה כמו שפרה בוכריס, אם לעשרה ילדים, לבחור ביוזמתה להיכנס שוב ושוב לתוך סכנת חיים ברורה ומיידית, כך לאורך שעות על גבי שעות? למה בעצם שווים חיי הצעירים שהצילה מהמסיבה, יותר מחייה שלה?

זו הרעות הישראלית, ברית הגורל היהודי, האחוה והאמונה בצדקת הדרך, שהן כוח העל של הציונות. "חשבתי על אמהות אחרות שרוצות את הילדים בחזרה הביתה בשלום", אמרה בדיעבד.

פסחובות ברזל תשפ"ד

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של אריה ריין ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"

ובזרוע נטויה

הגיבורות החדשות/ נעם חורב
מסתבר שגם השטן בכבודו ובעצמו,
לא יכול לעמוד בפני חום של אמא.

יש עוד גבורה אחרת שנחשפה אליה?
הנחמניש אשה?

מה עשתה אישה פיקחית כמו רחל אדרי מאופקים, שמצאה את עצמה לכודה בביתה עם בעלה דוד ועם עוד 5 מחבלים חמושים? קשקשה איתם. שאלה אותם שאלות אישיות. שדה להם שירים של ליאור נרקיס. חבשה אותם. הוציאה להם תה ועוגיות כמו אמא יהודייה טובה שלא יכולה לשאת את המחשבה שמישהו רעב אצלה בבית. בעצם, היא לא השאירה להם ברידה אלא להתאהב בה. המחבלים האלה... לא היה להם סיכוי. באינטואיציה נדירה, היא הצליחה לטוות בידיים פנימיות את רשת ההצלה שלה. היא משכה את הזמן כשהם עמדו עם רימון מעל ראשה. ולבסוף, היא הצילה את עצמה ואת בעלה מציפורני המפלצות.

המבט בעיניה של יפה אדר הכך לחלק מסמלי המלחמה

יפה, בת 85 מקיבוץ ניר עוז, נלקחה ממיטתה וצולמה כשמחבלים חמושים מסיעים אותה בקלנועית לכיוון עזה. בסנטר מורם, בעיניים חזקות, בגב זקוף ועם קצה של חיוך – יפה לא נתנה לחמאס לשבור את רוחה. עד כדי כך היא נראתה מאופסת, עד שבאיזשהו שלב החלו להתרוצץ שמועות ברשת שהיא סובלת מדמנציה או אלצהיימר. איך אפשר להסביר אחרת את ההבעה המנצחת על פניה? מסתבר שאפשר. בריאיון מכמיר לב שנתנה נכדתה, היא מספרת שסבתה צלולה לחלוטין, ואז מוסיפה: "היא מהדור שהקים את המדינה הזאת. היא לא תיתן לאף אחד לראות אותה נשברת". איזה רגע סוריאליסטי – קשישה מובלת על ידי מחבלים בזמן מלחמת בלהות – ומסרבת להשפיל את ראשה, על אפם ועל חמתם. יפה היא בעצם דמותו השורדת של עם ישראל – הזוקף את ראשו, הנלחם ברוחו, הנעמד על רגליו – גם כשהאויב סוגר עליו ומוביל אותו אל הלא נודע. אני שולח חיזוקים למשפחתה ומתפלל שתשוב אלינו בהקדם.

נעם חורב

יפה אדר שבה לביתה ולחיק המשפחה האוהבת לאחר פא'י'i

"שיחה מהמילואים"
- מה שלומך אהובה?
- מרגישה מצין!
(בושמת עמק. מסתירה את הפאב.
כי יודעת,
אם הוא ירגיש שטוב לנו, יחל לו)
- ומה שלומך אהוב?
- ממש טוב!
(מטאטא את אי-הודאות.
אם היא יודעת שטוב לי היא שמחה יותר)
ככה שבינו
משקרים זה לזו מאהבה.
הרי כבר אמרו חכמים
שמחר לשקר מפני השלום
ועכשו
זמן מלחמה
נחנאל אלינסון

נעה קורן, פוסט שהפך לויראלי ברשתות

פסחובות בדל תשפ"ד

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של אריה ריין ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"

"בציאת ישראל ממצרים... ההרים רקדו כאילים גבעות כבני צאן..."

בליל שמחת תורה רקדו המונים בארץ ובעולם,

רקדו מתוך שמחה משוחררת, רקדו בתנועה של אהבת אדם ועולם, רקדו מתוך שמחה של תורה. ביציאת מצרים משורר תהילים מספר שהטבע רקד ההרים והגבעות רקדו ... ואחרי מה שקרה האם אפשר עוד לרקוד? האם גם בעתיד "ההרים תרקדו כאילים גבעות כבני צאן?"

האם יצא לכם לרקוד
בשנה האחרונה?
שמואל על מה ולמה

לפניך אנחנו חייבים

להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם,

להדר, לברך, לעלה ולקלם

למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו:

הוציאנו מעבדות לחרות,

מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה,

ומאכל ליום טוב,

ומאכלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה.

ונאמר לפנינו שירה חדשה, הללויה.

את השמחה, את השמחה הזאת הם לא יקחו ממך
ובשמחה, ובשמחה הזאת אחי אני איתך
את השמחה, את השמחה הזאת הם לא יקחו ממך
ובשמחה, עם שרשים עמוק באדמה"

אריה אלון

"השמחה
זה נח על היחידי
שיש לכל אדם"

אלעזר אלונין

פסחובות בדל תשפ"ד

"בזמן ההקלטות של אמני הנובה נתלה בחדר השלט "We will dance again", שממחיש מבחינתם את אחד המסרים המרכזיים של פרויקט זה. "המסר שלנו בקהילת נובה הוא שיש תקווה, שעוד נחזור לרקוד ושהמוזיקה היא התרפיה הטבעית שלנו. לא נפסיק לרקוד ולשמח, גם אם עכשיו הימים הם קשים", אומר אילוביץ, שניגן בפרויקט "אקווריום" את אותו טרק (קטע) שניגן במסיבה ושהופסק באמצע. בנוסף, הוא גם אירח את נינט עם דמיקס חדש לשירה "קמתי לרקוד", ביצוע שהופק ועובד במיוחד עבור הפרויקט.

"בשיר המקורי נינט אומרת 'כמעט קמתי לרקוד', ואילו אנחנו שיינו 'ל'אני קמתי לרקוד'. כלומר, על אף מה שקרה, אנחנו נקום מחדש", אומר אילוביץ.

"היה פה שילוב מיוחד בין המיינסטרים לטראנס. יש אנשים שלא מכירים את זה, ושמעו על זה רק אחרי הנובה. זה מאוד מרגש להביא את סצנת הטרנס לקדמת הבמה. גם המסר במילים 'אני קמתי לרקוד', הוא לקחת את כל התקופה האפלה ולהראות שיש אור בקצה המנהרה. יש פה מסר מאוד חזק של תקווה, של אור, שבסופו של דבר הם לא ינצחו לנו את המורל, ונחזור לרקוד ולשמח".

"עוד יבואו ימים טובים, אני מבטיח

עוד יבואו ימים טובים

גם בשעות החשוכות של הלילה

תמיד יהיה כוכב קטן שיאיר לך

את עצמך, את הדרך הביתה

תמיד זה הכי חשוך לפני הזריחה"

יזן אושרי, "אלזלר מפיכאון"

עומר אדם מקדיש את השיר השמחה לעילוי נשמת משה ואליעד אוהיון, שיצאו מביתם להגן על עם ישראל ב 7.10 באופקים.

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של אריה ריין ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"